BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİNİZ!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

özel sayı
Temmuz
1982

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ M-L MERKEZİ YAYIN ORGANI

II. MK. III TOPLANTI RAPORUNDAN BİR BÖLÜM

"Cephe" Üzerine

NE İÇİN, KİMİN İÇİN, HANGİ TEMEDE BİRLİK?

Uzun yıllardır devrimci hareketler arasında en çok tartışılan konulardan biri, hiç şüphesiz "Birlik" sorunudur. Her örgüt birlik çağrısı yapar. Birlik üzerine sayfalar doldurur, her biri kendisini birlik yanlısı olarak gösterirken, diğerlerini Birlik düşmanı, bölücü olarak suçlar. Bu tartışmalar ardı, arkası kesilmeyen birlik görüşmeleriyle sürer gider.

Biz bu tür faaliyetleri yadsımadığımız gibi, gerekli ve zorunlu da görüyoruz. Çünkü emperyalizm ve proleter devrimleri çağında hiç bir sınıf tek başına, diğer sınıf ve tabakalardan soyut olarak (söz konusu olan, devrimden menfaati olan sınıflar) devrimi gerçekleştiremez. Bundan dolayı her devrimci sınıf varmak istediği hedefe ulaşmak için diğer sınıf ve tabakaların gücüne ihtiyaç duyar. Bu stratejik olarak (iktidarı almak için) doğru olduğu kadar, devrimin kısa vadeli görevlerini gerçekleştirmek için de böyledir.

Ülkemizde Üretim içindeki farklı konumlarından dolayı devrimde aynı rolü oynamıyacak, devrimden menfaati olan birden fazla sınıf vardır. Bunların devrimde bir ve aynı rolü oynamıyacakları gerçeği, bu sınıf ve tabakaların devrimde oynuyacakları role göre tıpış, tıpış hizaya geçecekleri anlamına gelmez. Tam tersine her sınıf iktidarı kendi eline almak, kendi sınıf çıkarları için kullanmak ister. Bundan dolayı da siyasi örgütleri vasıtası ile mücadele yürütür.

Dünyada yaşayan her kişi, var olan her örgüt gibi ülkemizde devrim mücadlesinde yer alan örgütler de bir sınıfın damgasını taşırlar. Bunların hepsi de kendisine M-L adını taksalar, proletaryanın gerçek M-L Partisi dışındakinler, diğer ara sınıf ve tabakaların siyasi örgütleridir. Her örgüt damgasını taşıdığı sınıfın çıkarların savunur, yani iktidar mücadelesi arenasına atılan her örgüt, temsilcisi olduğu sınıfın iktidarı için mücadele eder. Ülkemizde hiç bir sınıf tek başına iktidarı alamıyacağı için (bu genel olarak diğer ülkeler için de geçerlidir) diğer devrimci sınıf ve tabakaların gücüne ihtiyaç duyar. Her örgüt kendi siyasi platformunu, diğerlerine kabul ettirmeye, onları kendi etrafında toplamaya çalışır. Bundan dolayı her örgüt kendi platformları temelinde farklı düzeylerde birlik ister. Bunun içinde çağrılar yapar, bu doğrultuda çaba harcar. Bu istisnasız bütün örgütler için geçerlidir. Bundan dolayı devrimci saflarda, devrimci örgütler, devrim için yola çıktığını söyleyenler arasında sorun "Birlik isteme veya istememe değildir. Kim bu temelde tartışma yürütüyorsa birlik çağırtkanlığı yapıyor demektir ve deyim yerindeyse 'havanda su döğüyor'dur.

Temel sorun; hangi temelde, nasıl, kimlerle, kime karşı "birlik" tir? Bu noktada farklı sınıf çıkarları, farklı bakış açıları, farklı anlayışlar hemen karşımıza çıkmaktadır. Devrimin diğer önemli sorunlarında olduğu gibi bu önemli sorunda da en devrimci, devrimi sonuna kadar sürdürebilecek tek sınıf olan proletaryanın bakış açısı, görüşleriyle devrimden menfaati olan, fakat ona önderlik yeteneği olmayan sınıf ve tabakaların bakış açıları, görüşleri çatışmaktadır. Devrimi sonuna kadar sürdürebilecek tek sınıf olan Proletarya için, en temel birlik, onun bilimsel dünya görüşü ile silahlanmış ve en ileri, en kararlı unsurlarının oluşturduğu Komünist Partisi'dir. Partisiz proleterya karanlıkta yürüyen insanlara benzer. Komünist Partisi devrimi gerçekleştirmede, sürdürmede tayin edici öneme sahip olmasına rağmen, tek başına yeterli değildir. Proletaryanın Komünist Partisi dışında bir dizi örgütlenmelere, geçici veya uzun süreli ittifaklara ihtiyacı vardır. Hele bizim gibi emperyalizme bağımlı, burjuva demokratik devrimi gerçekleşmemiş, "iki ucu ince, ortası geniş" toplumlarda ittifaklar daha fazla önem taşır. Sınıf mücadelesinin farklı aşamalarında, devrimin farklı görevlerini çözmek için çeşitli örgütlenmeler, çeşitli ittifaklar gündeme

gelir. Bunlar her tarihi koşulda objektif olarak ortaya çikar, bilinçle birleşir ve görevi ni tamamlayınca ortadan kalkar.

Dev-Yol, PKK, SVP ve TEP'in örgütledikleri "Anti-faşist Birleşik Direniş Cephe"sinin plâtform ve programını değerlendirmeye geçmeden önce M-L'lerin Cephe ve ülkemizdeki Cephenin yapısı ve görevleriyle ilgili görüşlerini kısaca aktaralım.

Çeşitli sınıf ve tabakaların ittifak örgütu olan Cephe, proletaryanın devrimde kullanacağı araçların en önemlilerinden biridir. Ülkemizde, devrimden menfaati olan sınıf ve tabakaların proletarya partisi önderliğinde bir iktidar örgutü olan "Halkın Birleşik Cephesi" devrimde halkın üç silahından biridir. Ülkemiz şartlarında Cephe "Komünist Partisi önderliğinde ve İşçi-Köylü temel ittifakı üzerine, bütün devrimci sınıf ve tabakaların emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı birleşmiş olmalarını ifade eder. (İ.Kaypakkaya S.Yazılar Sf.410)

İbrahim yoldaşında dediği gibi "Devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar bizzat bir - leşmedikçe, Cephe gerçekleşmiş olmaz." Yani üç-dört örgütün bir araya gelmesiyle, 'haydin cephe kuralım' demesiyle cephe kurulmaz.

Cepheyi gerçekleştirmek için, "Proletarya önderliğinde devrimin dostlarını birleştirmeye yönelen, nisbeten uzun bir mücadele yürütmek gerekir. Proletarya önderliğinde, devrimin dostlarını birleştirmek için sabırlı, çetin bir mücadele vermek gerekir." (İ.Kaypakkaya S. Yazılar Sf.410)

(X) DÖRT ÖRGÜTÜN "ANTİ-FAŞİST BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ" KOALİSYONU ÜZERİNE

Bu konuda söylenecek ilk şey amacı, hedefi ve programıyla bir iktidar örgütlenmesi ile karşı karşıya oldığumuzdur.

Cepheyi oluşturan örgütler, ülkemizde Amerika'nın faşist diktatörlüğe ve genel olarak faşizme karşı mücadeleyi ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi ile birleştiren bir anlayışla ele alarak ve bu gün devrimin dev "görevlerinin" altından hiç bir kimsenin tek başına kalkamayacağı düşüncesinden hareketle bir araya gelerek, kendi ideolojik ve siyasi yapılarının (ideolojik, siyasi yapılarındaki ortak çizginin) damgasını taşıyan bir ortak "plâtform ve program" bir "devrim stratejisi ve programı" oluşturmuşlar ve ilerde alabileceği bütün biçimlerle birlikte Amerika'nın askeri faşist diktatörlük başta olmak üzere egemen sınıfların iktidarını yıkma ve halk iktidarını kurmanın aracı olarak da, stratejik çizgisi ve programı bu ortak plâtform olan "Anti-faşist Birleşik Direniş cephesi" koalisyonunu örgütlemeye karar vermişlerdir.

Ortada, bir "devrimci demokratik halk iktidarı hedefi, bir devrim (halk devrimi) hedefi, bir devrim stratejisi ve proğramı ; ve şüphesiz ki bu strateji ve proğramı uygulanmak üzere devrimi gerçekleştirmenin aracı olacak olan bir örgütlenme vardır. Bizede, bu örgütlenmeye katılmamız çağrısı yapılmakta, bu örgütlenmeye katılıp katılmayacağımız sorulmaktadır.

Bu soruya doğru ve doyurucu cevap verebilmek bu konuda doğru bir tutum belirleyebilmek için herşeyden önce esas olarak, bu plâtform ve proğramın öngördüğü demokratik devrimin stratejisi ve programı olup olmayacağını belirtmek gerekir.

PLÂTFORM VE PROGRAMIN ÖZELLİKLERİ NELERDİR ?

Platform ve proğram, faşist diktatörlüğe ve genel olarak faşizme karşı mücadele konusunda, bu mücadeleyi demokratik devrim ("devrimci demokratik halk devrimi") mücadelesine bağlamak; faşist diktatörlüğe ve faşizme son verilmesi sorununu, onların ideolojik, siyasi, ekonomik ve toplumsal kaynak ve kökenleriyle birlikte yok edilmeleri demek olan; emperyalizm ve komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının egemenliğine son vermek, demokratik devrim sorunu ile ele almak, böylece mevcut ve muhtemel biçimleriyle faşist diktatörlüğü nihai, bütün olarak yenilgiye uğratma hedeflerine yönelmek bakımlarından doğru bir anlayış ve yönelime sahip. Fakat ne yazıkki, plâtform ve programdaki, temel sorunlara ilişkin doğruların hemen hepsi de bu kadar..!

1: Plâtform ve programın emperyalizme ve emperyalizme karşı mücadele ve ulusal bağımsızlık, faşizm, faşizme karşı mücadele ve demokrasi konularındaki anlayışları tek yanlı, sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizm yönünden sakatlanmış anlayışlardır. Bu anlayışlarla ne doğru, tutarlı ulusal bağımsızlık, demokrasi mücadelesi verilebilinir, ne de gerçek ve tam bir ulusal bağımsızlık sağlanabilir. Ve gerçek bir halk demokrasisi kurulabilir.

Plâtform ve programın ABD ve bir bütün olarak Batı emperyalizmi, bunların uşakları ve Amerika'nın faşist diktatörlükler konusundaki duyarlılığına diyecek yok. Fakat plâtform ve programda dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş davalarının dünya çapındaki en azılı en büyük ve en tehlikeli düşmanlarından biri olan Rus-sosyal-emperyalizminin ve ondan kaynaklanan sosyal-faşizmin, bunlara karşı mücadelenin, adı bile geçmemektedir. Bunlara karşı mücadele veya en azından bunlardan uzak durmak bir yana, plâtform ve program "uluslararası sosyalist, demokratik, ulusal kurtuluşçu(anti-emperyalist)" güçler adı altında bunlarla sarmaş dolaş olmayı; bunlarla 12 Eylül öncesi dönemde yeterince'destek ve dayanışma'ya girmemiş olmaktan yakınarak ve bundan sonra daha sıkı "destek ve dayanışma içinde olmak" çağrısı yaparak Türkiye'de "devrimci demokratik halk iktidarını, yani bağımsızlık ve halk demokrasisini, bunlarla "destek ve dayanışma" içinde olarak gerçekleştirmeyi ön görmektedir-

ler.(Dipnot 1)

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde iktisadi,siyasi,askeri,kültürel bağımsızlığın,ulusal köleliğin ve faşizmin dış ana ana kaynağından biri ve birincisi, genel olarak emperyalizm ve özel olarak da günümüzde ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmidir.Sınıf bilinçli Türkiye Proletaryası bugün bağımsız ve demokratik bir Türkiye için mücadele etmektedir. Sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının bugünkü asgari programı budur. Ve bu programı, bir demokratik halk devrimi, platform ve programın deyimiyle bir "devrimci demokratik halk devrimi" ile gerçekleştirmeyi öngörmektedir. Başka deyimle de bugün sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının öngördüğü demokratik devrimin programı ve siyaseti, bağımlılığın ve tahakkümün, eşitsizliğin her türlüsünden ve biçiminden uzak tam bağımsızlık, ulusal eşitlik ve "halkın tüm ekonomik,demokratik, siyasal hak ve özgürlüklerini garanti altına alan" (program), "toplumsal hayatın her kesiminden halkın doğrudan yönetime katılmasını sağlayan"(program) gerçek bir halk demokrasisi programıdır. "Sınırlı egemenlik","Sosyal iş bölümü", gibi emperyalist nitelikleri tartışmasız teorilerle,"sosyalizmi koruma, enternasyonalist yardım, sosyalist dayanışma ve işbirliği, savunma ve kültür işbirliği" gibi maskelerle işgal,müdahele, yayılmacılık, halkları köleleştirme, yıkıcılık, casusluk ve komplo, darbe, iktisadi sömürü ve yağmalar ise bu programla bu programın öngördüğü bağımsızlık, ulusal eşitlik ve demokrasi anlayışı ile asla ve asla bağdaşmaz. Onun adına da ortaya konmuş olsa, böylesi teori ve maskelerle yapılan ve yapılacak olan emperyalist girişimlerle sakatlanmaya açık bir bağımsızlık ve demokrasi programının sınıf bilinçli Türkiye Proletaryasının bağımsızlık ve demokrasi programı olması mümkün değildir. Devrimci Türkiye proletaryası ve onun öncü örgütü olmayı her bakımdan hakketmesi gereken partimiz, böyle bir ulusal bağımsızlık ve demokrasi programını benimseyemez ve onun altına imza atamaz.

Polonya'daki, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçilere azgın düşmanlığı en kör gözlerin bile göreceği kadar açığa çıkmış ve Polonya halkının hemen hemen tamamını karşısına almış, halk içinde hiç bir destek ve dayanağı kalmamış olan sosyal-faşist diktatörlüğü "uluslararası sosyalist veya demokratik güçler" arasında görebilen bir programın ürünü olabilecek "demokrasi"nin, böyle bir sosyal-faşist diktatörlüğe ne kadar açık olduğunu veya pek ala böyle bir sosyal-faşist diktatörlüğü yapsayabileceğini bilmeliyiz. Uzun uzadıya açıklamaya gerek varmı dır?

Programda, "toplumsal hayatın her kesimdeki halkın doğrudan yönetime katılmak"tan, "halkın tüm ekonomik, demokratik, sosyal hak ve özgürlüklerini garanti altına almak"tan söz edilmektedir. Programın sahipleri tamda bu hak ve özgürlükler için mücadele eden Polonya işçi sınıfını "anti-sosyalist unsurlar", "emperyalizmin ajanları" vb. Damgalarla modern revizyonistlerin ağzıyla karalıya bilen ve Rus sosyal emperyalizminin uşağı sosyal faşist askari cuntayı "uluslararası demokratik güçler"den sayabilen bir anlayış ve tutuma sahip oldukları sürece programdaki bu sözlerin gerçekte, parlak ama boş ve sahte vaadlerden başka bir şey olmayacağı açıktır. Programda, "Bağımsız ve bağlantısız bir Türkiye yaratmak"tan söz edilmektedir. Gerçekten "bağımsız ve bağlantısız bir Türkiye" ancak ülke ve dünya çapında tutarlı, sağlıklı, kararlı ve gerçek bir anti-emperyalist bir mücadeleyle mümkün olur. Sınıf bilinçli Türkiye proleteryası ise, ABD emperyalizminin işgal, müdahele komplo, yıkıcılık ve saldırganlıklarına olduğu kadar, hatta en az ABD emperyalizmininkilere olduğu kadar Rus sosyal-emperyalizminin Çekoslavakya'yı, Kamboçya'yı, Afganistan'ı işgal etmesinede, dünyanın hemen hemen her yerine her noktasına ancak ABD emperyalizminin 1950-1960'lardaki saldırganlık ve küstahlığı ile kıyaslanabilecek bir fütürsuzluk ve saldırganlıkla burnunu sokmalarına, müdahalelerde bulunmalarına , dünyanın hemen her yarende yıkıcılık, casusluk, komplo,, darbe, askeri üs peşinde koşmasına da kararlı bir şekilde karşı çıkılmadan tutarlı ve gerçek bir anti-emperyalist olunamaz, kararlı ve gerçek anti-emperyalist mücadele verilemez.

Anti-emperyalizmin ve ulusal bağımsızlığın yarımı, çeyreği ve çifte standartlısı olamaz. Örneğin: Yıllarca ABD emperyalizminin işgal ordularına karşı kahramanca savaşarak 1975'de Vietnam ve Laus halklarıyla birlikte ABD emperyalizminin Hindi-Çin'de tarihin en büyük yenilgisine uğratan ve Hindi-Çin'den kovan 1979'dan bu yana bu kezde Rus Sosyal-emperyalizmi ile, Vietnam halkının ABD emperyalizmine karşı kahramanca savaşını ve büyük zaferini Rusyaya peşkeş çeken ve Rus sosyal-emperyalizminin bölgedeki koç başlığı görevini üstlenmiş olan işbirlikçi Vietnam kliğinin işgal ordularına karşı savaşan Kamboçya halkının bu gerçekten anti-emperyalist, ulusal kurtuluşcu savaşı, gerek bu savaşa ve gerekse ABD emperyalizmine karşı, savaşa önderlik eden Kızıl Kmer'leri (Kamboçya Komünist Partisi); "Ön kapıdan Rus ayısını kovarken, Arka kapıdan Amerikan kurdunu içeriye dalmasınada meydan vermeme" şiarı ile Rus işgal tümenlerine karşı savaşan Afgan yurtseverleri ve devrimcileri ile onların bu gerçekten ulusal kurtuluşcu müvadeleleri desteklenmeden ne gerçek ve tutarlı anti-emperyalistler olunabilinir, nede gerçekten ulusal bağımsızlık sağlanabilinir.

Programda, "Ulusların kendi kaderlerini tayin etmek hakkını kabul etmek ve buna işlerlik kazandırmak"tan söz edilmektedir. Bilindiği gibi, Eritre halkı, ulusal kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri hakkı ve ulusal, toplumsal kurtuluş için 1975'e kadar Habeş, Amerikancı faşist monarşisine karşı mücadele etmişti. Eritre halkı 1875'ten bu yana da yine aynı hak ve talepler uğruna bu kezde Rus sosyal-emperyalizminin uşağı Sosyal-faşist cuntaya karşı mücadele etmektedir.

Şimdi platform ve proğram sahiplerine soralım: Eritre ve Afgan halklarının kendi ulusal kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri uğruna yürüttükleri mücadelenin Rus sosyal-

emperyalistleri, uşakları ve kuklaları tarafından kanla boğulmasına karşı çıkılmadan,"ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı" ilkesinin samimi ve tutarlı olarak, devrimci bir şekilde savunulduğuna nasıl inanılabilinir?

Bu plâtform ve programın emperyalizme karşı mücadele ulusal bağımsızlık, faşizm ve ulusların eşitliği, ulusal demokrasi (ukkt) dahil, demokrasi anlayışı red edilmelidir.

2: Plâtform ve programda, "anti-faşist Birleşik Direniş Cephesi"nin amaç ve hedefinin, askeri faşist yönetimin ve onun ilerde alabileceği çeşitli biçimleri devrimle yıkmak, emperyalizmin ve onların işbirlikçilerinin her türlü egemenlik biçimine son vermek, "devrimci demokratik bir halk iktidarı kurmak"(abç) olduğu belirtilmektedir. Fakat emperyalizme, işbirlikçilerine, faşizme ve diğer anti-demokratikisiyasi ve sosyal güçlere yönelecek olan bu devrimin kumandası hangi sınıfta olacağı ve olması gerektiği hususunda hiçbirşey söylenmemektedir. Oysa bu husus, gerek bizzat bu devrimin kendisinin tam başarısı(yani hedef ve amaçlarına tam olarak ulaşabilmesi ve programında öngörülen dönüşümlerin eksiksiz olarak gerçekleştirilebilmesi),gerekse bu devrimin sosyalist bir devrimle tamamlanmak üzere sosyalizme açılması, demokratik devrimin başarıya ulaşmasından sonra durmadan sosyalizme geçebilmesi, devrimin buna olanak vermesi ve bu yönüylede aynı zamanda proleter sosyalist bir karakter taşıması bakımlarından, önderlik etmesi, proletaryanın önderliğinin hiçbir şekilde vazgeçilemez, savsaklanamaz bir koşul olarak benimsenmesi ve bunun (proletaryanın önderliğinin) sağlanması, gerçekleşmesi için mücadele edilmesidir.

Oysa görüyoruz ki, plâtform ve program önderlik sorununun sessizce geçiştirilerek "devrimci demokratik halk devrimi) de proletaryanın önderliğinin zorunluluğunu reddetmekte;yada başka bir deyimle demokratik devrimde önderliğin pekala diğer (proletarya dışındaki) devrimci,demokratik,ilerici sınıf ve tabakalarda olabileceğini kabul etmekte; daha da doğrusu bu koalisyon proletaryanın önder olmadığı bir 'devrimci demokratik halk devrimi" öngörmektedir. Bunun ise ünlü modern-revizyonist "kapitalist olmayan yol" tezinden başka bir şey olmadığını anlamak için fazla bir bilgi ve çabaya ihtiyaç yoktur.

Bilindiği gibi babası Sovyet Modern-revizyonistleri olan bu teoriye göre sosyo-ekonomik yapısı ve sosyal sınıflar (kısacası proletarya) bakımından yeterince gelişmemiş, gelişmesi emperyalizmin tarafından önlenmiş ve çarpıtılmış sömürge veya yarı-sömürge ülkelerde ülkenin bağımsızlığı ve demokratik devrim, dıştan "sosyalist kampın" (yani Rusya'nında) iktisadi, siyasi ve askeri destek ve yardımlarıyla, sosyalist olmasa da proletaryanın önderliği, sosyalizme yönelme, devrimin başarısından sonra sosyalizme geçmeyi amaçlama ve benzeri anlamlardan proleter sosyalist bir karekter taşımasa da "kapitalist olmayan" bir "yol" izlenerek gerçekleştirilebilirl Yeter ki, proletarya önderliği ele geçirme, sosyalizme geçme gibi "can sıkıcı" mücadelelere girişerek kendi dışındaki devrimci, ilerici, reformist, küçük burjuvaziyi ve burjuvaziyi ürkütmesin. Ve yine yeter ki, "sosyalist kampın" (Rusya'nın) destek ve yardımlarına güvenilsin ! "Demokratik devrim","sosyalist kampın" (Rusya'nın) da yardımıyla bir kere gerçekleştirildimi yolu açılan proletarya öne çıkıp "sosyalist kampın" (Rusya'nın) mali, iktisadi, askeri, siyasi"yardım","destek" ve direktifleriyle "demokratik Devrimin" gerçekleştirmiş olan "sosyalist kampın (Rusya'nında) dostu, müttefiklerle birlikte "anti-kapitalist" reformlara girişerek "sosyalizmin"inşasına başlar; böylece işçi sınıfı, bu "kapitalist olmayan yol'u" izleyerek, bu yoldan geçerek "sosyalizmin" ulaşmış, "sosyalizme" geçme, "sosyalizmin" inşaasına girişme güç ve olanaklarına kavuşmuş olur!

Kruşçev revizyonisti tarafından,sömürge ve yarı-sömürge ülkeler halklarını devrimci yolundan saptırmak ve engellemek üzere ortaya atılmış olan bu tez, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin tamamen ihya edilip, sosyalist Sovyetler Birliği'nin sosyal emperyalist bir ülke haline getirilmesinden sonra ,modern revizyonizmin her alanda daha da geliştirilip, sistemleştirilip emperyalist bir ideoloji, Rus sosyal emperyalistlerinin ideolojisi haline getirilmesine bağlı ve paralel olarak, Rus sosyal emperyalistlerinin sömürgesi ve yarı-sömürgesi ülkeleri köleleştirip kendine bağlamasını,sosyal emperyalist yeni sömürgeciliğin amacı haline geldi.

"Anti-faşist birleşik direniş cephesi"koalisyonu ortaklarının yukarıda eleştirdiğimiz, emperyalizm ve bağımsızlık anlayışları "uluslararası sosyalist,demokratik,ulusal kurtuluşçu güçler" dedikleri sosyal emperyalist,sosyal-faşist güçlerle "destek ve dayanışmayı" arttırma istekleri ile, kapalı bir biçimde de olsa başta proletarya ve köylülük olmak üzere, kendi halkına güvenmemenin, kurtuluşu "sosyalist" maskeli sosyal emperyalist "yardım" ve "destekler de" aramanın teorisi olan "kapitalist olmayan yol" stratejisini benimsemiş olmaları, birbiriyle uyum içinde olan ve birbirlerini tamamlayan görüş ve tutumlardır,Bu koalisyon ortaklarının ve onların direktif ve denetimleri altında bu platform ve programı kaleme alanların, istersede gündemin ilk maddelerinde askeri veya sivil bir faşist diktatörlüğü yıkma acil sorunu da bulunuyor olsun, demokratik devrimde proletaryanın önderliği sorununun hayati önemini bilmiyor olmaları olanaksızdır.Platform ve programdaki bu, genel olarak önderlik sorununu geçiştirme ve özel olarak da proroletaryanın önderliğinin zorunluluğunu belirtmeme tutumunun bir unutkanlık, dikkatsizlik hatası vb. olması da söz konusu olamaz.Bu sorunun unutkanlığa, dikkatsizliğe gelir bir yanının olmaması, bu konuda unutkanlık ve dikkatsizlik göstermenin kendisinin başlı başına bir revizyonizm, en azından revizyonizimden etkilenme göstergesi olması bir yana, TKP ve SVP'nin ideologları Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı'nın geçmişten uzun yıllar, "asker, sivil, aydın zümre" , " vurucu güç ordu" önderliğinde "Demokratik Devrim" savunuculuğunu yapmış olan bu konuda sabıkalı,kıdemli

oportünistler oldukları Türkiye'li devrimcilerin bildikleri bir gerçektir.Hikmet Kıvılcımlı,teorisinin 1971'deki iflasını gördü fakat onu yeni dönemin koşullarına uydurma, yeni dönemin koşullarına uygun yeni kılıflara büründürme fırsatı bulamadan göçüp gitti.Onun takipçilerinin ve M.Belli'nin ise aynı teoriyi, değişen koşullara uydurarak yeni cilalar ve biçimlerle sürdürdükleri, bu platform ve proğramdan bir kere daha anlaşılmaktadır.

3: Platform ve proğram, proletaryanın önderliği sorununda olduğu gibi, demokratik devrim de köylülüğün devrimci rolü ve işçi-köylü ittifakının önemi ve vazgeçilmezliği konusunda da sessizdir.

Platform ve program, demokratik devrimden proletaryanın ve köylülüğün oynayacağı rolleri ve konumlarıyla,diğer halk sınıflarının yani şehir küçük burjuvazisinin, milli burjuvazinin ve diğer anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin rolleri ve konumları konusunda hiç bir ayırım yapmıyor. Sorunu sanki bunların (bu sınıfların) hepsi de aynı ölçüde devrimci rol oynuyabilirmiş anlayışı ile, hepsi için kullanılan genel, ortak ifadelerle geçiştiriliyor.

Öngörülen devrimde proletarya kendi özel (önder) rolünü, köylülük proletaryanın önderliğinde ve onun müttefiki olarak, özel devrimci rolünü oynayamayacağına göre, geriye kala kala bunların öngörülen "devrime", ilerici, "devrimci" küçük burjuvazi ve burjuvazi önderliğinde katılması kalıyor ki, böylece bu noktadan ilerlediğimizde yine ünlü "kapitalist olmayan yol" tezi ile karşılaşıyoruz.

4: "kapitalist olmayan yol" modern-revizyonist stratejisinin benimsendiğini, kendisini, burjuva ordu konusundaki anlayışından da açığa vurmaktadır.

Faşizmi, faşist diktatörlüğü, bütün siyasi, iktisadi, toplumsal, askeri kaynak, köken ve kurumları ile nihai olarak ortadan kaldırmayı amaçlayan bir devrimin (ki platform ve programda böyle bir devrim amaçlandığı söylenmektedir), burjuva devlet düzeninin ve onun temel direği olan burjuva ordunun yıkılıp, dağıtılmadan başarıya ulaşması düşünülemez.Özel olarak ülkemizde bugün olsun, geçmişte olsun faşist diktatörlüklerin silahlı gücü rolünü hep burjuva ordunun üstlendiğini dikkate alınırsa, Türkiye'de hele de bu (ki zaten normal olarak istisnai durumlar dışında başka türlüsü de olamaz) da bugün gelinen noktada faşist diktatörlüğü ve faşizmi burjuva orduyu yıkıp dağıtmadan nihai olarak yok etmek, yok edebilmeyi düşünebilmek boş ve kof bir hayalden başka bir şey olamaz.

Platform ve programda, faşist diktatörlüğün ve faşizmin ebediyyen cehenneme göndermenin de biricik yolu olan demokratik devrimin (programın diliyle"devrimci demokratik halk devriminin") burjuva orduyu da parçalayıp yok edeceğine, yok etmesi gerektiğine ve ancak burjuva orduyu dağıtıp yok ederek başarıya ulaşılabağına dair tek cümle yoktur. Oysa proletaryanın önderliğinin zorunluluğu, işçi-köylü ittifakı, köylülüğün özel devrimci rolü gibi, bu hususlar devrimin programında, parti, cephe ve her ne olursa olsun devrimi gerçekleştirecek örgütün programında mutlaka yer alması gerekir.

Platform ve programda bu konudaki anlayış platform ve programda, Etopya, Güney Yemen, Afganistan (1978'deki) tipi askeri darbe yoluna "devrimin","uluslararası sosyalist, demokratik ulusal kurtuluşçu güçler"in (yani Rusya'nın bu konuda onun bölgesel yıkıcılık, casusluk ve komplo örgütlüğü, ileri karakolluğu ve vurucu güçlüğü rollerini oynayan Küba, Vietnam vb.lerinin) gizli, yarı-gizli, açık teşvik, yardım ve destekleriyle düzenlenecek"devrimci" askeri darbeler yoluna da açık kapı bırakıldığını göstermektedir.

Ortaklardan M. Belli ile, H.Kıvılcım'lın takipçisi TEP, SVP "kapitalist olmayan yol" stratejisinin bu yoldan gerçekleştirilişi biçimine ilişkin umut ve özlem hala sönmemiş olduğundan, platform ve programda askeri darbe yoluda açık bırakılmıştır.

Ortaklardan DY ve PKK bu stratejenin daha çok Küba kaldıracı ile Latin Amerika'da uygulanan biçimine yakındırlar. Ki, platform ve programda "kapitalist olmayan yol" stratejisinin uygulanış biçimi konusundaki onların eğilimi, yatkın oldukları biçimde gözetilmiştir. Platform ve programda halk kitleleri arasında "direniş birlikleri" örgütlemekten de söz edilmektedir. İşte bu "direniş birlikleri"de, Latin Amerika ülkeleri tipinde "uluslararası sosyalist güçlerin" yardımı ile faşizme karşı silahlı savaş verecek gerilla örgütleri olacaktır.

İşçi sınıfına kuşkuyla bakmak, hatta ondan çekinmek, korkmak ve kaçmak, köylülüğün ve işçi köylü ittifakının önemini kavramamak,bu konudaki bütün parlak, edebi sözlere rağmen gerçekte, bir bütün olarak halk kitlelerine güvenmemek; kurtuluşu içerde şu veya bu seçkin gurubun kitleden kopuk maceracı eylemlerinde veya temsilcileri ilerici burjuva aydınları, işçi aristokratı sendikacılar, "sol eğilimli subaylar", parlementer vb.leri olan reformcu burjuvazinin parlementer veya parlemento dışı yollardan siyasi iktidarı ele geçirmesinde arama, seçkin grup devrimciliğini, askeri darbe veya parlemento yolunun yenilgisi üzerinede ya mücadeleyi terk ederek mevcut düzenen bir parçası, ya da uysal bir muhalifi haline gelme yada kurtuluş için dış güçlere bel bağlama, kendilerini,"uluslararası sosyalizm ve demokrasi güçleri" dedikleri sosyal-emperyalist, sosyal-faşist güçlerin kollarına atma ; Evet, bütün bunlar küçük burjuva, burjuva devrimciliğinin ezeli hastalıklarındandır: Rus sosyal-emperyalizmi halkların kurtuluş mücadelesi için sadece sicilli uşakları aracılığıyla değil iste bu balkepeksiz halka güvenmeyen küçük-burjuva, burjuva devrimcileri aracılığıyla da sızabilmekte, sömürge, yarı-sömürge ülkelerde kendisine bunlar aracılığı ile temel ve destek yaratabilmektedir.İşte Angola, işte Nikaragua, işte Latin Amerika'daki ABD emperyalizmine karşı savaşan orta-yolcu küçük-burjuva ve burjuva örgütlerin bu konuda çizmekte olduğu eğriler! Bunlar, tıpkı bizim "anti-faşist birleşik direniş cephesi"cilerimiz

gibi başlangıçta, Rusya'ya karşı daha mesafeli,hatta ona bazı keskin eleştiriler yöneltenama esasta onunla gerek ideolojik,gerekse askeri işbirliği kapısını açık tutan bir tavırla yola çıkıyorlar.Daha çok kendi gücüne güvenen bir görünüm içinde oluyorlar.Fakat daha sonra, kitlelerden kopuk veya kitle ilişkileri ve bağları yeterince geniş ve sağlam olmıyan devrimcilik,Amerikancı faşist diktatörlükler karşısında, ağır yenilgi ve kayıplara uğradıkça, kitlelerle ilişki ve bağlarını geliştirip, sağlamlaştırıp sabırlı ve uzun süreli bir mücadeleye girmeye, savaşı uzatıp yaymaya kabiliyet ve tahammüllerinin olmamasının, çabuk, acele ve kolay yoldan başarıya ulaşma istek ve çabası olmalarının da etkisi ile iktidarı aldıktan sonra ise Amerikan emperyalizminin baskı ve abluka larının tehditlerine, buna karşılık Rus sosyal-emperyalizminin işmarlarının "cazibesi" ne dayanamıyarak Küba atlama tahtası aracılığı ile "enternasyonal yardım, destek" vb. maskelerle yanlarında biten Rusya'nın koluna adım, adım giriyorlar.

İşte, ülkemizi halkımızı Amerika'nın faşist diktatörlükten, ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin tahakkümü ve bunların işbirlikçilerinin egemenliğinden, "anti-faşist birleşik direniş cephesi" koalisyonu ve onun eldeki platformu ve programı kanalıyla böyle bir "kurtuluş" beklemektedir.

Partimiz, sonucu ülkemiz ve halkımız için kesinlikle hüsran olacak böyle bir "kurtuluş" anlayışına ve bu anlayışın sahibi "Cephe"ye katılmayı red eder.

Bu açıdan incelendiğinde görülecektir ki, bu platform ve program, kesinlikle Türkiye proletaryasının öngördüğü nitelikteki bir "Devrimci, demokratik halk devrimi" (Demokratik Halk Devrimi) nin stratejisi ve programı olamaz. Bu nedenle de bizim Partimiz olarak, yukarıdaki çağrıya cevabımız kesinlikle ve tereddütsüz hayır olacaktır. Platform ve programda yukarıdakiler kadar önemli olmamakla birlikte eleştirilmesi gerekli olan, katılmadığımız, yanlış bulduğumuz başka görüş ve değerlendirmeler de vardır.

5: "Anti-faşist birleşik direniş cephesi" platformunda Türkiye Komprador Kapitalizmindeki tekelcilikle ilgili şöyle denmektedir: "özellikle 1960'lardan sonra emperyalizme bağımlı kapitalizmin hızla gelişmesi, bu yapıyı içinden çıkılmaz derin bunalımlara sokmuştur. Gelişen ve güçlenen, giderek tekelci bir karakter kazanan burjuvazi...","1960'lardan sonra ....gelişen ve güçlenen, giderek tekelci bir karekter kazanan burjuvazi...."(abç) Programa göre, Türkiye'de komprador burjuvazi emperyalizme bağımlı kapitalizmin hızla gelişmesine bağlı ve paralel olarak "1960'lardan sonra hızla ve giderek tekelci bir karekter kazanmış" tır. Dolayısıyla da tekeller ve tekelcilik Türkiye için yeni, son yıllara ("1960'lardan sonrasına") özgü bir olgudur. Komprador kapitalizmin (emperyalizme bağımlı kapitalizm) in son yıllarda Türkiye'de hızlı,(geçmişe oranla hızlı) bir gelişme gösterdiği dışında bu görüş ve değerlendirmeler saçmadır.

Türkiye'da komprador burjuvazi daha başından itibaren "tekelci bir karekter" taşır. Bu komprador burjuvazinin emperyalist tekelleri ülkemizdeki uzantıları olmalarının doğal sonucudur.

Emperyalist tekeller, tekelciliği borç ve kredi vererek, uşaklarıyla patent hakkı, teknoloji, gelişmiş sanayi ürünü, ara maddeler satışlı ortaklaşa şirketler kurup, yatırımlar yaparak girdikleri yarı-sömürge ülkeler pazarlarına da taşırlar. Dolaylı bir biçimde de olsa tekellerini oralarda da kurarlar. Şüphesiz ki bunu işbirçileri kanalıyla yaparlar. Dolaylılık da buradadır.

Bağlı oldukları emperyalist tekellerin güç ve desteklerini arkalarında bulan ve onların bu konudaki yapılarından kaynaklanan istek ve direktiflerini şiar eden kompradorlar, fiatlarla istedikleri gibi oynayarak küçük işletmeleri kendilerine bağlayarak ve yutarak serbest rekabeti doğmadan boğarak, kredi ve yatırım önceliği en kârlı alanları ele geçirme, ithalat ve ihracata kur garantisi, döviz tahsisi ve teşvik pirimi, içte ve dışta rakiplere yasal kısıtlama ve sınırlamalar, gümrük duvarları koruması gibi sayısız ayrıcalıkla kapalı bir "av alanı" yaratarak ülke içindeki tekellerini kurarlar. Uluslararası mali sermayeyle kurulmuş olan ilişki ve bağların bu yöndeki kamçılıze edici, zorlayıcı etkisi ile ve emperyalist dünyadaki büyük gücünü görüp hayran kaldığı mali sermayeyi örnek alarak banka ve sanayi sermayesini daha başından birbirine bağlar ve birleştirir. Zaten yarı-sömürge ülkelerde bankacılık sektöründe emperyalist tekellerin denetimi altındadır ve bankacılık sektörü komprador sanayi ve ticaretle doğar ve gelişir. Emperyalist tekeller daha baştan kapitalist ekonominin bu kilit ve etkin, kârlı sektörüne de el atarlar. Ve onun kendine bağlı sanayi ve ticari sermayeyle kaynaşmasına yol açarlar.

Süphesiz ki, yarı-sömürge ülkelerdeki emperyalist tekellerle kompradorların evliliğinden doğan bu tekelcilik (komprador tekelcilik) bu ülkelere özgü bir tekelciliktir. Bu aşılama bir tekelciliktir.Ve emperyalist tekelciliğin sermaye ihracı, dünya pazarlarını ele geçirme mücadelesi yürütme gibi temel özelliklerini taşımaz, taşıyamaz da.

Şüphesiz ki, başlangıçta kapitalizm ve tekeller bakımından bakir sayılabilecek olan bir pazarda başlayan ve oluşan bağımlı gücünü ve hızını esas olarak dıştan alan bir kapitalizm ve tekelleşme, kısa sürede bakir pazarın her alanında gerçekleşemez. Önce en elverişli en kolay yoldan ve çok kâr getiren alanlarda başlayan tekelleşmenin her alanda gerçekleşerek tamamlanması nisbeten uzun süre alır. Bu durum, bu ülkelerde kapitalizmin kendi iç dinamiği ile değil, emperyalist kapitalizmin feodal, yarı-feodal yapılar üzerine yaptığı aşı olarak çarpık ve ağır aksak bir şekilde gerçekleşmekte oluşunun, sosyo-ekonomik yapıdaki feodal kösteklerin uzun sürede oldukça yavaş ve acılı, sancılı bir şekilde çözülüşünün komprador burjuvazinin cılızlığının ve emperyalizme bağımlı kapitalizm ve tekellerin büyüme, ge-

lişme konusunda dıştan destekli oldukları kadar köstekli de olmalarının doğal sonucudur.

6: "Özellikle 1960'lardan sonra.... gelişen ve güçlenen giderek tekelci bir karakter kazanan burjuvazi,devleti ve toplumu kendi çıkarları doğrultusunda biçim değişikliğine ve yeniden örgütlenmeye zorlamıştır." (Platform)

Platforma göre son yıllarda ("1960'lardan sonra") "gelişen ve güçlenen burjuvazi,"giderek tekelci bir karakter kazanmasına bağlı olarak" devleti ve toplumu kendi çıkarları doğrultusunda biçim değişikliğine ve yeniden örgütlenmeye zorlamakta"dır.

"1960'lardan sonra" devleti ve toplumu emekçiler aleyhine ve genel egemen lehine olmak üzere daha da geriye doğru yeniden örgütlenmeye ve biçim (yapısal değil) değişikliğe zorlandığı bir gerçektir.

Fakat bu gelişmenin ana nedeni, komprador kapitalizmin hızla gelişmesi (şüphesizki zaten kendisi yanlış olan, burjuvazinin 1960'lardan sonra.... tekelci bir karakter kazanması teşbiti hiç değil) son yıllarda işçi sınıfı başta olmak üzere halkın anti-emperyalist, demokratik ve devrimci mücadelesinin yükselmesi, artık eski yapı ve kurumlarla durdurulamaz, yükselişi önleyemez boyutlara ulaşmasıdır.Evet,son yıllarda egemen sınıfların devleti ve toplumu emekçi sınıflar aleyhine yeniden düzenlemeye, daha da "faşistleştirme"ye zorlayan ana etken budur.

7: Platformda yine 1960'lardan sonrası dönem içinde olan bir başka gelişme olarak da , Kürdistan'da "modern sınıf ve tabakaların ortaya çıkması" (güçlenmesi demek daha doğru olurdu) "bu güçlerinde gerek genel demokrasi ve gerekse bunun en somut ifadelerinden biri olan ulusal sorunda ideolojik ve politik arayış ve mücadeleler içine girmeleri" olduğunu söylemektedir.

Türkiye Kürdistan'ındaki, son yıllardaki toplumsal ve siyasi gelişmelere ilişkin bu değerlendirme yanlıştır.

Son yıllarda tüm Türkiye çapında olduğu gibi ve Türkiye çapındakine bağlı ve paralel, onun bir parçası olarak, ama şüphesiz ki, diğer bölgelerdeki gelişmelerle eş-hız ve düzeyde olmayan bir biçimde (ki bu da,kapitalizmin;zaman, ülkeler, sektörler,işletmeler vb. bakımlarından da geçerli olan genel dengesiz gelişme yasasının doğal sonucudur.), kapitalizmin geçmiş yıllara oranla daha hızlı olarak, Kürdistan'da da geliştiği doğrudur.

Fakat, kapitalizmin Kürdistan'daki, son yıllardaki (ve geçmiş yıllara oranla daha hızlı olan) gelişmesi, birinci olarak ve toplumsal bakımdan, Kürdistan'da "modern sınıfların ortaya çıkmasına" (abç) değil, gelişip güçlenmesine yol açmıştır. Kürdistan'da "modern sınıflar", hiç şüphesiz ki, nicel ve nitel bakımından çok cılız ve çok yavaş bir gelişme içinde en az elli yıldır vardır. Bu konuda son yıllarda olan, kapitalizmin son yıllarda bu bölgede de ve geçmiş yıllara oranla daha hızlı bir gelişme göstermesinin sonucu olarak modern sınıfların ilk defa ortaya çıkması değil gelişi güçlenmesidir.

Kapitalizmin emperyalizm çağında, hele hele Büyük Ekim Devrimi ile açılan Emperyalizm ve Proleter devrimleri çağında, belirli ve çok küçük çaptaki istisnalar dışında dünyanın hangi bölgesinde, neresinde saf feodalizm kalmıştır ki genel olarak çok ağır ve yavaş bir tempoyla ve çok acılı ,sancılı bir biçimde de olsa, aşağı-yukarı yüz yıllık kapitalist gelişme süreci içinde olan Türkiye'de ve üstelik 1960'lara kadar saf feodalizm bulunsun ?

İkinci olarak ve siyasal bakımdan, kapitalizmin Kürdistan'da bu son yıllardaki (1960 sonrasındaki) gelişmesi Kürt Ulusal hareketini değil, nicel ve nitel bakımdan gelişip,güçlenmesine bağlı olarak Kürt İşçi sınıfı hareketini, Kürt Sosyalist hareketini ortaya çıkarıp, geliştirip güçlendirmiştir.

Kürdistan'daki ulusal hareket (Kürt ulusal hareketi) en az 60 yıldır vardır. Ulusal hareketin ortaya çıkmasına yetecek kadar kapitalizm Kürdistan'da 60 yıldır vardır. Kapitalizm emperyalizm aşamasına yükseldikten sonra, ezilen ulusların ekonomik yaşamına sessizce girerek, onları emperyalist dünya ekonomisine bağlamış ve ulusal pazarları, ulusal birlik ve ulusal uyanışlar için fazlasıyla yetecek ölçüde birleşmiştir. Kürdistan'da son yıllara kadar hiç olmayan yada pek zayıf olan Kürt Ulusal Hareketi değil, Kürt İşçi sınıfının nicel ve nitel bakımından çok zayıf olması nedeniyle Kürt hareketi içindeki sosyalist unsurdur.

Platform ve program bu konudaki görüşleriyle hem Kürt ulusal hareketinin yarım yüz yılı aşkın kurtuluş savaşı yıllarına dayanan geçmişini inkar ediyor, hem de Kürt hareketi içindeki " son yıllar"da("1960'larda sonrasında değil") 1960 sonrasında ortaya çıkan gelişmeyi ve nitelik değişimini anlamıyor. Kürt hareketi içindeki son yıllarda doğup gelişen ve güçlenen sosyalist akımı, işçi sınıfı hareketini ayırt etmiyerek ve Kürt hareketini tümüyle salt ulusal bir hareketmiş gibi göstererek, Kürt işçi sınıfı hareketini milliyetçi Kürt ulusal hareketi içine bağlıyor, onun gölgesiyle karartıyor.

Platform; bu konuda yüzeydeki görüntüleri temeldeki gerçeğin yerine koyuyor. Çünkü Kürdistan'daki son yıllarda kapitalist gelişmenin devrimci mücadele açısından ayırt edici niteliği onun Kürt ulusal hareketinin güçlenmesine yol açması değil, Kürt işçi sınıfı hareketinin gelişip, güçlenmesine bağlı son yıllardaki gelişmesinden söz edilirken öncelikle ve özellikle vurgulanması, belirtilmesi gereken gelişme budur.

8: Platform ve proğramdaki;Devlet,Türkiyede faşism anlayışları yanlıştır."Özellikle 1960 lardan sonra ....","şiddet ve terör öğelerinin yaygınlaştırılması ve sistemin temel unsuru haline getirilerek devletin faşistleştirilmesi hedeflenmiştir." (abç)

Birincisi; şiddet ve terör bütün burjuva devletlerinin temel unsurudur,bu en"demokratik" burjuva devletlerinde de böyledir.Genel anlamda Türk devletinde her dönemde temel unsurun "şiddet ve terör" olmuştur.Platformdaki anlayış burjuva devlet anlayışıdır.Bu anlayışa göre

faşist devletlerde "şiddet ve terör" temel unsurdur, burjuva "demokratik",faşist olmayan devletlerde ise "şiddet ve terör" esas unsur değildir.Bu anlayış insanı ister,istemez faşistlere nazaran burjuva demokratik devletleri savunmaya götürür.

İkincisi; "Şiddet ve terör" Türk devletinin 1960'lardan sonra temel unsuru değil, kurtuluşundan, yani 1920'lerden günümüze kadar "şiddet ve terör" devletin esas dayanakları olmuştur.Türkiye Cumhuriyeti tarihini bilen herkes, Türk devletinin işçiler, köylüler, eziler Kürt ulusu ve diğer azınlıklar üzerinde kanlı bir diktatörlük olduğunu bilir.Platformun şirin göstermek istediği, Kemâlist diktatörlük dönemi, işçiler, köylüler, ezilen Kürt ulusu üzerinde, en kanlı katliamların, imha hareketlerinin, kitle katliamlarının acımasızca sürdürüldüğü Türkiye cumhuriyetinin karanlık ve kanlı dönemidir.Bu anlayışın bir parçası olarak;Platformda Türk hakim sınıflarının halka ve devrime karşı önemli bir silahı ve faşist Türk devletinin Kemâlist ideolojiden ve ona karşı mücadeleden hiç söz edilmemiştir.

Üçüncüsü; İkinci noktada eleştirdiğimiz anlayışla bütünlük arz eden Türkiye'de faşizm anlayışıdır.Platformda 1960'lardan sonra tekelleşme olduğu; onun bir yansıması olarak da devletin faşistleştirilmesi söylenmektedir.Tekelleşme üzerine görüşlerimizi yukarıda söyledik.Ülkemizde faşizm emperyalist ülkelerde olduğu gibi tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin iktidarı değil, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarıdır.Ulusal ve

ve uluslararası alanda değişen koşullardan dolayı devletin biçim değiştirmesi onun faşist yapısını değiştirmez.Dün olduğu gibi bugünde anti-faşist mücadele ülkemizde devrim meselesidir.

Sonuç olarak; DY, PKK, TEP, SVP'nin oluşturduğu "Anti-Faşist Direniş Cephesi" ülkemizde halkın, devrimde üç silahından biri olan "Halkın Birleşik Cephesi" olamaz, olsa olsa bu örgütlerin koalisyonu olur.

Bu platform ve proğram, Bağımsız ve Demokratik bir Türkiye yaratmanın, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkının platform ve proğramı olamaz.Türkiye Proletaryasının önü örgütü TKP/M-L, Türkiye proletaryası ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bu platform ve programını onaylayamaz.

TKP/ML; Emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücadele edilmeden bağımsızlığın kazanılmayacağının bilincinde hareket ederek, işçileri, köylüleri, gençleri, devrimcileri, demokratları, emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücadeleye çağırır.

TKP/ML; Emperyalizme göbekten bağımlı komprador patronların ve toprak ağalarının devleti yıkılmadan, köylünün toprağa, halkın demokrasiye kavuşamayacağının, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edemeyeceğinin bilincinden hareket ederek çeşitli milliyetlerden halkımızı faşist komprador patron-ağa devletine ve onun bugünkü biçimi olan faşist cuntaya karşı mücadeleye çağırır.

TKP/ML;Tüm devrimci örgütleri, devrimcileri emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşist komprador-patron ağa devletine , Askeri Faşist Cuntaya karşı güçlerini birleştirmeye, ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde eylem birlikleri oluşturmaya davet eder.

AÇIKLAMA; Haziran başında Avrupa'da dağıtılan bir bildiriyle "Anti-Faşist Birleşik Direniş Cephesinin" kurulduğu kamuoyuna duyurulmuştur.Yayınlanan bildiride Partimiz TKP/ML'nin Cephe platformunu onayladığı ve cephe içerisinde yer aldığı belirtilmektedir.Bu doğru değildir.Çünkü Partimiz hiç bir yazısında böyle bir tavır takınılmamış ve Partimiz temsilcileri böyle bir açıklama yapmamışlardır.Aksine çeşitli görüşme ve toplantılarda P.MK'mizin bize ulaştırılan söz konusu belgeler incelediğini, bu konuda P.mizin tavrını yazılı olarak bildireceği çeşitli defalar belirtilmiştir.

TKP/ML II.Merkez Komitesinin, III.Toplantısında ilgili belgeleri inceleyerek tavrını belirledi."Cephe" belgeleri kamuoyuna açıldığı için bu tavrı, çeşitli milliyetlerden işçilerin, emekçilerin, devrimci ve demokratların bilgisine sunuyoruz.

Temmuz 1982

DİPNOT:

Burada bize, platform ve proğramdaki "uluslararası sosyalist, demokratik, ulusal kurtuluşçu güçler" sözleriyle Rus sosyal-emperyalistleri ve onun işbirlikçisi ve Latin Amerika'ya, Afrika'ya yönelik ileri karakolu olan Küba sosyal-faşistleri ve Doğu Avrupa'daki Rus uşağı sosyal-faşist diktatörlüklerle,sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi, uşağı diğer rejim ve güçlerin kastedildiğinin nereden çıkarıldığı sorulabilir.Fakat koalisyon ortaklarının görüş ve tutumları hatırlandığında böyle bir soru sormanın eskilerin deyimiyle "abesle iştigal etmek" olacağı açıktır.

Bilindiği gibi, Dev Yol dahil bu örgütler Rus sosyal-emperyalizmine ve onun işbirlikçisi,sosyal-faşist rejim ve güçlere her ne kadar bazı sözde "öze ilişkin olmayan" eleştiriler yöneltiyorlarsa da, bu eleştiriler onları hiç bir zaman, bunları sosyalist, demokrat, ve anti-emperyalist görmekten alıkoyamamaktadır.Bu örgütler bunlara, hatta bazen görünüşte oldukçada keskin eleştiriler yöneltmekte, fakat iş bu rejim ve güçlerin anti-emperyalizm, devrim ve sosyalizm bakımlarından niteliklerinin ne olduğuna gelince "yöneticiler hatalı, yönetim revizyonist, sosyalist değil vs. ama rejim sosyalisttir, işçi iktidarıdır, halk demokrasisidir" gibi zırvalarla "asıllarına rucu" etmektedirler.Bu örgütler modern-

revizyonizmi, sosyalizmin biraz bozulmuş bir çeşidi veya en çokda reformist sosyalizm, mo - dern revizyonistleri ise bazı hataları olan sosyalistler veya reformist sosyalistler ve han gisi olursa olsunlar uluslararası komünist ve işçi hareketi içindeki güçler ; hele hele de kesin kez anti-emperyalistler olaraksörmektedirler.

Gerçekten belirtelim, DY bu platform ve proğramda bu konuda, 12 Eylül öncesi tutumuna ve geldiği noktaya göre hayli geri ve gerici bir konumdadır.

(R) Yazımızda temel aldığımız belgeler, Devrimci Yol, PKK, TEP,ve SVP'nin oluşturduğu Örgütlenme Komitesi imzalı Ocak 1982'de hazırlanan Şubat 1982'de Partimize ulaştırılan, "Platform" ve "Proğram"

İKK. TEMMUZ'ÖZEL SAYI'SINA EK'TİR.

Sayın PARTİZAN Temsilcisine,

Bizler aşağıda imzaları bulunan örgütler, oluşturulan siyasal Platform etrafında bir araya gelmiş bulunuyoruz. Attığımız adımın tarafınızdan da desteklenmesini, oluşturulan Örgütleme Konitesine katılım konusundaki çağrımızı mümkünse en geç bir ay içinde yazılı resmî cevabınızı iletmenizi rica ederiz.

Örgütleme Komitesi

DEVRİMCİ YOL	PKK
T. Akçam	A. Öcalan
TEB	SYP
E. Tüfek	

TÜM DEVRİMCİ, İLERİCİ GÜÇLERE

ÇAĞRI

Bugün ülkemiz, bizlerin rızası ve isteği dışında, emperyalistlerin, bir avuç işbirlikçi sömürücünün ve onların NATO'cu generallerinin çizmesi altındadır. Yurdumuzun her yanında sistemli bir saldırı ve terör uygulanmaktadır. Tüm "demokratik hak ve özgürlüklerimiz" gaspedilmiş, en basit yaşam olanaklarımız elimizden alınmıştır.

İnsanca yaşayabilmek, hiçbir şeyin ondan daha değerli olamayacağı bağımsızlığımızı ve özgürlüğümüzü kazanabilmek, bu sınırsız sömürüye son verebilmek, ancak baskı, zulüm ve terör üzerine kurulmuş rejimin yıkılmasıyla mümkündür. Bunu, bizlerin birleşik ve örgütlü gücü sağlayacaktır.

Bugün var olan dağınıklıktan kurtulmak, halklarımızın kurtuluşunun temelini yaratacak olan birliği sağlamak, önümüzdeki en acil ve önemli görevdir.

Bu doğrultuda geçmişte belli adımlar atılmış, fakat tüm ilerici, yurtsever, devrimci güçlerin birliği, çeşitli nedenlerden dolayı sağlanamamıştır. Geçmişte hareketlerin çoğu henüz oluşum halinde idi; temel görüşlerini geliştirme, oluşturma sürecinde idiler. Herkes kendi teorik görüşlerini pratiğe geçirmenin yollarını arıyordu. Gruplar arası yoğun bir rekabet havası egemendi. Tüm güçlerin üzerinde anlaştığı uzun vadeli bir program ve perspektifin yokluğu, bir dizi hata ve eksikliklere yol açıyordu. Halklarımızın güçlü birlik talebi, bu ve benzeri nedenlerle yerine getirilemedi.

Ama tüm bu çabalar, bütün eksikliklerine rağmen önümüzdeki dönemde mücadeleyi geliştirebilmek için zengin bir temel yarattı. Bizler, mücadeleyi gelinen noktadan devam ettirmek, bu görevi yerine getirmek zorundayız. Bu, bizim varlık nedenimizdir. Kendi sorumluluğumuz altında dağınıklığı tercih etmemiz ve körüklememiz, varılan noktayı ve elde edilen kazanımları ileriye götürmemeniz düşünülemez. 12 Eylül öncesinde devrimciler, anti-faşist halk yığınlarının devrimci gücünü uyandırma görevini üstlenmişlerdi. Oysa biz, çok daha karmaşık bir görevle, askeri-faşist yönetimin baskılar altında ezilen, yok edilmek istenen, tüm devrimci, ilerici, yurtsever güçlere doğru yolu gösterme, onların başına geçme göreviyle karşı karşıyayız. Her an kulaklarımızda halkımızdan gelen şu sesi duyuyoruz:

"Birleşin, ve gidilmek istenen yere birlikte gidelim."

Bizler, böylesi bir çağrıya karşı sessiz kalamayız. Daha gelişmiş mücadele günlerine doğru hızla yaklaştığı bir dönemde, şimdi de eskiden olduğu gibi dağınık ve hazırlıksız yakalanırsak çok kötü olur.

Halklarımıza karşı azgın bir savaş ilanına, tüm tutuklamalara, işkence ve katliamlara rağmen bugün direnme devam etmektedir. Bir yıl aşkın bir süredir hapishanelerde, işkence tezgahlarında, idam sehpalarında, dağlarda dinmeyen direnme tomurcukları, geleceğin büyük fırtınalarının ilk habercisidir.

Tarihin son derece önemli bir evresinden geçmekteyiz. İçinde yaşadığımız bu hazırlık döneminde tüm eksikliklerimizi tamamlamalı, devrimin temel hazırlıklarını yapmalıyız. İktidar sorununu çözecek, halklarımızı devrime götürecek güçlü birlikler yaratmak zorundayız.

Ama bugün, direnme eğilimini, arzusunu, devrimi hazırlama ve geliştirme çabasını telkin eden anlayışlar da vardır. Cunta ile uzlaşma, sınırlarını generallerin belirlediği bir alanda demokrasicilik oynama eğilimleri vardır. Yaşanan dönemin geçici bir dönem olduğunu ve yeniden "demokrasili" günlerin geleceğini söyleyen, kendi gelecekleriyle ve mücadeleleriyle cuntanın "demokrasiye dönüş" programına göre ayarlayan anlayışlar mevcuttur. Ayrıca güçlü ve kalıcı birlikler yaratmak yerine sorunu tek tek eylemlerdeki birlikle geçiştirmek, basit eylem birliklerini halklarımızın devrimi hedefleyen birlik isteğinin karşısına dikmek isteyenler vardır. Bizlerin 12 Eylülleri bu kadar güçsüz karşılamamıza neden olan bu ve benzeri hatalı ve eksik düşüncelere, davranışlara taviz verilemez.

Bugün bizler, dev bir görevle, kimsenin tek başına altından kalkamayacağı bir görevler yığınıyla karşı karşıyayız. İşçilerin, köylülerin, Kürt emekçilerinin tüm anti-faşist halk yığınlarının birleşik devrimci gücünü örgütlemek, bu örgütlü devrimci gücü faşist generallerin karşısına dikmek, faşizm karşısında tek çözüm olan devrimi alternatif olarak yükseltmek zorundayız. Halklarımızın direnme ve cephe birliğini yaratmak şarttır. Gündemde olan tek şey, birleşik bir direniş cephesi yaratmaktır.

Bizler DEVRİMCİ YOL, PKK, TEP, SVP*, tüm bu sorunlar üzerine tartıştık, Birleşik Direniş Cephesini örgütlemek için ilk adımları attık. Cephenin gerçekleşmesi elbette bir anda olacak bir iş değildir. Birlik, son derece karmaşık bir görev olduğundan, bunu gerçekleştirmek için bir "Örgütleme Komitesi" oluşturuldu. Cephe kurulması için yapılması zorunlu görevleri yerine getirecek olan "Örgütleme Komitesi" ve oluşturulan siyasal Platform, imza atanlar için bağlayıcıdır. Amacımız, bir an önce tüm devrimci, ilerici, yurtsever kişi ve kuruluşlara ulaşabilmektir. Bu nedenle attığımız adım bir son değil, ancak bir başlangıç sayılmalıdır.

Örgütleme Komitesi'nin başarısı, sorumluluğu üzerine olan örgütlerin hedefledikleri programı hayata geçirmesinde olduğu kadar, tüm diğer ilerici, yurtsever, devrimci güçlerin, kişi ve kuruluşların, bu gelişmelere karşı gönüllü olarak takınacağı tavıra da bağlıdır.

Bizler bu düşünceyle, oluşturduğumuz siyasal Platformu tüm anti-faşist güçlere sunuyoruz. Onların bir an önce, değişik biçimlerde de olsa, bu çabaya katılmalarını ve cephenin gerçekleşmesinde üzerlerine düşeni yapmalarını bekliyoruz.

Bu, halklarımızın kurtuluş mücadelesine duyduğumuz sorumluluğun da bir gereğidir. Ve bizler, sadece bu gereği yerine getiriyoruz.

YAŞASIN ANTİ - FAŞİST GÜÇLERİN BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ!

Ocak 1982

Örgütleme Komitesi

---

* Not: S.V.P. Platformu desteklemektedir. Tartışmalara fiilen katılmadığından eleştirileri saklıdır.

ANTİ - FAŞİST BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ PLATFORMU

12 Eylül askeri-faşist darbesiyle Türkiye yeni bir döneme girmiştir. Egemen sınıflar, içine düştükleri ekonomik ve siyasi bunalımı çözmede, halkların yükselen direnişini ezmede yetersiz kalan tüm eski yapı ve kurumları dağıtmışlardır. Şimdi aralarındaki ilişkileri yeniden düzenleyerek, egemenliklerini toplumun her kesiminde rahatça sürdürebilecekleri bir yapı örgütlemeye çalışıyorlar.

Bu, aynı zamanda, emperyalist sistemin çıkarları açısından, özellikle de Ortadoğu'da, dönemin değişen koşullarına uygun olarak Türkiye'nin üzerine düşen görevleri yerine getirmesi için zorunlu olan yapısal değişiklikleridir.

Tüm bunlar bizler açısından, yeni bir dönem ve yeni politik görevler anlamına gelmektedir. İlerici, devrimci, yurtsever güçler olarak bu yeni görevlerin üstesinden gelebilecek, dönemin koşullarına uygun anlayışlar, örgütlenmeler geliştirmek, temel iç ilişkilerimizi bunun ışığında yeniden gözden geçirmek zorundayız. Devrimci bir program etrafında, siyasi iktidarı hedefleyen birliklerin yaratılması, bu yolda atmanız zorunlu ilk adımdır. Tüm çabalar anti-faşist güçlerin birleşik direniş cephesini yaratmaya hizmet etmelidir.

12 Eylül Darbesi ve Nedenleri

12 Eylül faşist-askeri darbesi, emperyalizme bağımlı yeni sömürge ve ulusal baskı sisteminin bir ürünüdür. Tarihi olarak, parçalanmış, çıkar çatışmaları yüzünden birbirine düşmüş egemen sınıfların çelişkili ve zoraki ittifakından oluşan bu yapı, sürekli kriz içindedir. Özellikle 1960'lardan sonra emperyalizme bağımlı kapitalizmin hızla gelişmesi bu yapıyı içinden çıkılmaz derin bunalımlara sürüklemiştir. Gelişen ve güçlenen, giderek tekelci bir karakter kazanan burjuvazi, devleti ve toplumu kendi çıkarları doğrultusunda biçim değişikliğine ve yeniden örgütlemeye zorlamıştır. Şiddet ve terör [illegible] ve sistemin temel öğesi haline getirilerek devletin faşistleştirilmesi [illegible]. Sivil faşist bir hareketin örgütlendirilerek devrimci güçlere saldırtılması, devlet kurumlarının faşistleştirilmesi, sıkıyönetim ilanları ile devrimci-demokratik gelişmenin zorla bastırılması biçiminde izlenen bu politika, 12 Eylül darbesi ile zirvesine ulaşmıştır.

Emperyalizme bağımlılık koşullarında hızla gelişerek tekelci bir hal alan kapitalizmin, devleti ve toplumu yeniden biçimlendirmeye çalışması, devrimci ve demokratik güçleri de açığa çıkartmıştır. Özellikle faşist saldırılara karşı yurdun her tarafında geniş direniş mücadeleleri yaygınlaşmıştır. Kürdistan'da da kapitalist ilişkilerin gelişmesi, modern sınıf ve tabakaları ortaya çıkarmış, bu güçler de gerek genel demokrasi için gerekse bunun en somut ifadelerinden biri olan ulusal sorunda ideolojik ve politik arayış ve mücadeleler içine girmişlerdir.

Özellikle 12 Eylül öncesi yoğunlaşan ve hadsafhaya ulaşan yaygın anti-faşist direniş eylemleri, Kürt ulusunun bağımsızlık ve özgürlük temelinde gönüllü birlik uğruna savaşımı, tüm zorluklara ve engellemelere karşın egemen sınıfları tehdit eder boyutlara ulaştı. Emperyalizme bağımlı yeni sömürge demokrasiciliği işlemez duruma geldi. Devletin bu biçimlenişi, işbirlikçi-tekelci kapitalizmin bunalımlı gelişmesini sürdürmeye yetmediği noktada, gerek devrimci mücadelelerin ezilmesi, gerekse devlet ve toplumda tekelci burjuvazinin egemenliğinin pekiştirilip sürdürülmesi için 12 Eylül askeri-faşist darbesinde kalıcı çözüm arandı.

Emperyalist sistemin dünya çapında içine düştüğü bunalım, ve bunun Ortadoğu'ya şiddetli biçimde yansıması Türkiye'deki gelişmelere de çakışınca, emperyalizmin bölgedeki çıkarları açısından askeri-faşist bir yönetim en uygun çözüm oldu.

İran'ı kaybettikten sonra eski güçlü konumu bozulan ve çıkarları tehlikeye giren ABD emperyalizmi ve NATO, bölgede doğrudan kendi politikalarını yürütecek bir güce ihtiyaç duydular. Geri kalmış ülkelerde askeri diktatör yerine burjuva demokrasilerini savunur görünen Avrupa'lı emperyalistlerle Türkiye'nin Ortadoğu'daki bu stratejik konumu nedeniyle darbeyi desteklediler. Şimdi faşist generaller, emperyalist çıkarlara yönelen tehditlere karşı Türkiye'yi bir sıçrama tahtası olarak hazır tutuyorlar.

Önümüzdeki Dönem ve Askeri-Faşist Yönetim

Devrimci, ilerici, yurtsever güçleri boğmada, onlara önemli darbeler vurmada başarılı olan faşist generaller, şimdi adım adım programlarını gerçekleştirmeye başladılar.

Bunalımdan kurtulmayan düzenlerini sürdürmeye, süreç içinde buna demokrasi kılıfı geçirmeye çalışıyorlar. "Demokrasiyi yeniden kurma" adına tekelci bir "demokrasi" kurmak, süreç içinde sivil veya sivil-asker karması biçimler de alabilecek bir devlet için sağlam temeller atmak istiyorlar. Toplumun tüm düzeylerinde tekelleşme olarak da adlandırılabilecek bu politika, faşizmin kurumlaşması ve sistemleştirilmesinden başka bir şey değildir. Burjuva demokrasisi anlamında bile bir demokrasi olmayacak olan bu yutturmacayı, halkı aldatma ve uyutmanın bir aracı olarak kullanıyorlar. Kendilerini sol sayan belli güçler de bu yutturmacayı burjuva demokrasisinin gerçekleşmesi olarak görmek ve geleceklerini buna göre ayarlamak istiyorlar. Tüm bu oyunlar açığa çıkartılmalı, ve teşhir edilmelidir.

Askeri-faşist yönetim, devrimcilere, ilericilere, demokratlara ve genel olarak halklarımıza karşı açılmış bir savaşın her alanda sürdürülmesi anlamına gelmektedir. Bu yönetim, ilerde yüzünü bazı sivil kurumlarla maskelemek istese de faşist niteliği devam edecek ve bu yönetim altında emekçi halklarımızın sömürülmesi ve ezilmesi artacak, Kürt halkına yönelik baskı ve soykırım yoğunlaşacaktır. Hiçbir ilerici, devrimci, demokrat bu uygulamalara karşı sessiz kalamaz. Halklarımıza karşı açılmış bu savaşı kabul etmek ve mücadele için tüm alanlarda hazırlanmak zorundayız.

12 Eylül ve Sol Güçler

12 Eylül öncesi devrimci, ulusal-demokratik güçler, bir dizi hata ve eksiklik içinde idiler. Ve bunu ağır kayıplarla ödediler. Faşist darbenin başarı kazanmasında bir takım objektif faktörlerin yanısıra, bu hata ve eksikliklerin de belli bir payı ve rolü olmuştur.

Son derece önemli tarihi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde sol güçler olağanüstü bir dağınıklık ve bölünmüşlük içinde olumsuz bir tablo sergilemişlerdir. Bu bölünmüşlüğün iç çatışmalara kadar vardırılması halk yığınlarını olumsuz biçimde etkilemiş, sol güçlerin iktidar alternatifi olmalarını engellemiştir.

Öte yandan "sol terörizm", "bölücülük" safsatalarıyla faşist saldırganlarla onlara karşı direnen devrimciler aynı kefeye konulmaya çalışılmış, faşizme karşı mücadele sadece MHP ve yan kuruluşları olarak gösterilmek istenmiştir. Bu da, halk yığınlarında devletin bağımsız olduğu imajının güçlenmesine yol açmıştır. Günde 20'yi aşkın insanın ölümüne yol açan azgın faşist saldırı ve terör, korku ve panik havası yaymış, can ve mal güvenliğinin sağlanması temel bir talep haline gelmiştir. Devrimciler, gerek bu talebi, gerekse faşist saldırılar karşısında ortaya çıkan direnme eğilimlerini yeterince örgütleyememişler, saldırıların kimlerden kaynaklandığını, halka bütün açıklığıyla gösterebilecek bir eylem çizgisini tüm alanlarda gerçek anlamıyla uygulayamamışlardır.

İşçi sınıfının, reformizmin ve sendika ağalarının oluşturduğu barikatlar nedeniyle aktif biçimde anti-faşist mücadeleye katılmaları sağlanamamış, bu da Hareketlerin kitle temeline oturmasında belli eksiklikler doğurmuştur.

Bu ve benzeri olumsuzluklara ek olarak, devrimci güçler, aralarındaki ilişkileri doğru bir anti-faşist birliğe hizmet edecek yönde geliştirememişlerdir. Halkların mücadelelerinin birliği sağlanamamış, faşizme karşı devrimci bir direniş cephesi yaratılamamıştır.

Siyasi iktidarı hedefleyen sistemli bir program ve bunu gerçekleştirecek örgütlenmeler oluşturulamamıştır.

Yakın geçmişte devrimin eşiğine kadar geldiği halde, iktidar için ortak bir siyasal program etrafında devrimci demokratik halk güçlerinin birleşik cephesini yaratamayan, bu nedenle son derece elverişli ulusal ve uluslar arası şartlara rağmen devrimlerini gerçekleştiremeyen İran'lı ve Irak'lı devrimci ve ulusal-demokratik güçlerin olumsuz deneylerinden gerekli dersler çıkarılamamıştır.

Öte yandan uluslar arası planda sosyalist, ulusal kurtuluşçu güçlerle zorunlu olan devrimin dış bağlantıları gerçekleştirilememiş, devrimci hareketler kendi dar sınırları içinde kapalı kalmışlardır. Özellikle Ortadoğu'da, emperyalizme karşı mücadele eden halklarla zorunlu olan dayanışmanın yerine getirilmesinde eksik kalınmıştır.

Tüm bunlara, devrimci akımların ağırlıkla sivil faşist güçlere ve onların hakimiyet kurma çabalarına karşı bir mücadele zemininde gelişmeleri ve örgütlenmeleri de eklenince, 12 Eylül sonrası devlet terörü ile karşılaşan devrimcilerin ağır kayıplar vermeleri kaçınılmaz olmuştur.

Fakat unutulmaması gereken bir gerçek vardır. Tüm hata ve eksikliklerine rağmen, 12 Eylül öncesi halkların direniş mücadelesi, küçümsenmeyecek boyutlara ulaşmış, oldukça önemli mevziler kazanmış, daha gelişmiş bir mücadelenin dayanması gereken temellerini yaratmıştır. Geleceğin devrimci mücadelesi ancak yakın geçmişin tarihi öneme sahip tecrübe ve deneylerinin üstünde yükselebilirse başarıya ulaşacaktır.

Önümüzdeki Dönem ve Anti-Faşist Birleşik Direniş Cephesi

12 Eylül, devrimci yurtsever halk güçleri açısından tümüyle yeni koşullar ve bunlara uygun yeni perspektifler ortaya çıkarmıştır. İçinde yaşadığımız bu dönemde, geçmişin gelecek için sahip olduğu değerlendirmesini yapmak, olumsuzluklardan ders almak, halklarımızın direniş mücadelesini geldiği yerden daha üst ve güçlü biçimlerde yükseltmek zorundayız.

Faşist generaller "demokrasiyi yeniden kurtarma" maskesi altında faşizmi halklarımıza bunalımdan tek çıkış yolu olarak sunmaya çalışıyor. Halklarımızın hiç bir temel problemine çözüm getirmeyen, bizlere zulüm ve işkenceden başka hiç bir şey vaad etmeyen bu çözüme karşı çıkmak, faşizme karşı devrimi alternatifini dikmek zorundayız. Bizlerin ihtiyaç duyduğumuz ve uğruna savaş verilmesi gereken şey, demokrasiyi yutturmacalar değil, halkın kendi iktidarıdır, devrimdir. Bu nedenle içinde yaşadığımız dönem, eksikliklerimizi giderdiğimiz, devrim için gerekli hazırlıkları yapığımız göç biriktirme yılları olmalıdır. Bu yıllar, asla bir istirahat, ara evre, demokrasili günlerin gelmesinden önce ki geçici yıllar olarak görülemez.

Önümüzde duran devrimi hazırlama ve örgütleme görevi, hiçbir grubun tek başına altından kalkamayacağı kadar büyük ve zorludur. Devrimi alternatifi ancak sıhhatli temellerde oluşturulacak cephesel birliklerle yaratılabilir. Görev, devrimi gerçekleştirecek birlikleri yaratmaktır. Faşizmi yenmenin ve halkların iktidarı sorununu çözmenin en kısa, en doğru biricik yolu direnme temelinde bir siyasal program etrafında anti-faşist Birleşik Direniş Cephesi yaratmaktır.

Bugüne kadar devrimci mücadelenin önüne bir engel olarak çıkan, düzen değişikliği ve devrim taleplerini burjuva sistemi içinde hapseden reformizm, bir alternatif olarak sunulamaz. Halklarımızın özgürlük ve bağımsızlığa olan özlemleri, "demokrasiye dönüş", "siyasi demokrasi" gibi burjuva taleplerle boğulmaz.

Adımlarını faşist-askeri yönetimin kurumlaşmış sivil biçimlere dönmesine göre ayarlayan, bunu burjuva demokrasisi olarak göstermek isteyen tutuma karşı çıkılmalıdır. Öte yandan faşizme karşı direniş mücadelesini, halkların devrim talebini programsız, örgütsüz, güçlü direnme araçlarından yoksun bir biçimde, sadece bazı eylemler etrafında oluşturulacak basit güçbirlikleriyle geçiştirmek isteyen anlayışlar da teşhir edilmelidir.

Halklarımızın kurtuluş iradelerini siyasal bir programa kavuşturmama anlayışı kabul edilemez.

Tüm bunların bilincinde olan bizler, geçmişte ve günümüzde var olan olumsuzluklara son vermek için, faşizm karşısında halk güçlerinin dağınıklığını ortadan kaldırmak için, tarihi devrimci sorumluluklarımızı yerine getirmek, faşist diktatörlüğü yıkıp halk iktidarını kurmak için, aşağıdaki siyasal ilkeler etrafında bir araya gelmeyi bir görev biliyoruz. Bu, aynı zamanda, yıllardır halklarımızın kurtuluşu için çatışmalarda, idam sehpalarında, işkencehanelerde, dağlarda hayatlarını feda eden, zindanlarda çürüten onbinlerce devrimcinin davasına sahip çıkmanın da bir gereğidir.

SİYASİ İLKELER

1- Askeri-faşist yönetimi ve onun ilerde alabileceği çeşitli biçimleri devrimle yıkmak, emperyalizmin ve onların işbirlikçilerinin her türlü egemenlik biçimine son vermek.
2- Devrimci demokratik bir halk iktidarı kurmak.
a) Toplumsal hayatın her kesiminde halkın doğrudan yönetime katılmasını sağlamak, bunu gerçekleştirecek araç ve kurumları yaratmak,
b) Halkın tüm ekonomik, demokratik, siyasal hak ve özgürlüklerini garanti altına almak,
c) Emperyalist ve yerli tekellerin toplum üzerindeki her türlü egemenliğine son vermek,
d) Tarımda en geniş toprak reformunu gerçekleştirmek, kapitalist tarım işletmelerinin kollektifleştirilmesi, küçük üreticiliğin desteklenmesi, halkın devlete olan tüm borçlarının iptal edilmesi, tefeciliğin ortadan kaldırılması politikasını izlemek,
e) Sanayi, ticaret, bankacılık, vb. alanlarında tekelci işletme ve kurumları kamulaştırma,
f) Sosyal kültürel tüm alanlarda emperyalist-kaynaklı ve ortaçağ kalıntılı her türlü gericiliği tasfiye etmek, yeni bir devrimci-demokratik kültürün yaratılmasına ortam hazırlamak, her alanda yeni bir toplum örgütlemek (kadınların toplumsal hayatta yerlerini alabilmesi, din ve inanç özgürlüğünün sağlanması gibi).
3- Ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını kabul etmek ve buna işlerlik kazandırmak.
a) Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını kabul etmek ve bu hakkın özgürce kullanılacağı koşulları hazırlamak (federasyon, bağımsız devlet, vs.),
b) Azınlıklar üzerindeki her türlü baskıya son vermek, haklarını güvence altına almak,
c) Burjuvazinin işgal ve ilhak politikalarına son vermek,
4- Bağımsız ve bağlantısız bir Türkiye yaratmak.
a) Emperyalizmle olan tüm bağımlılık ilişkilerine son vermek, NATO'dan çıkmak, tüm askeri üs ve tesislere el koymak, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist hükümetlerle olan antlaşmaları tek taraflı feshetmek,
b) Yabancı ve işbirlikçi tekelcilere ait tüm işletmelerin (tüm yeraltı ve yerüstü zenginlikler dahil) millileştirilmesi, IMF, vb. gibi emperyalist mali kuruluşlarla olan tüm antlaşmaların iptal edilmesi, borçların karşılıksız olarak kaldırılması,
c) Uluslar arası planda, karşılıklı bağımsızlığa saygı temelinde, barıştan yana bir politika izlemek,
d) Ulusal kurtuluş, sosyalist, demokratik güçlerle destek ve dayanışma içinde olmak.

Bu temel ilke ve hedefler etrafında Anti-Faşist Birleşik Direniş Cephesi Örgütleme Komitesi kurulmuştur.
Komitenin görevi, halklarımızı devrime götürecek direniş cephesini yaratmak, bu konuda zorunlu olan görevleri yerine getirmektir.
Bunun yanısıra bugün bir dizi güncel sorunla karşı karşıyayız. Ülkemiz üstüne kara ve kanlı bir kabus gibi çöken faşist generaller ve onların cinayet timleri, insan avına çıkmakta, kardeşlerimizi dağlarda işkencelerde katletmektedirler. Kürdistan'da köyler toptan yerlebir edilmekte, Kürt halkına karşı katliamlar düzenlenmektedir.
Bizim burada çerçevesini çizdiğimiz, hedeflerini belirlediğimiz perspektifi kabul etmeyen, yanlış bulan ilerici, demokrat güçler de olabilir.

Faşist cuntanın bizleri her türlü haktan yoksun bırakan saldırılarına karşı, birçok acil görev etrafında anlaşabileceğiniz tüm bu güçlerle ortak mücadeleye hazırız. Halklarımızın Birleşik Direniş Cephesi yaratma yolundaki adımımızı, günlük sorunlar etrafında yaratılacak eylem birliklerinin önünde bir engel olarak görmüyor, aksine onu ilerleteceğine inanıyoruz. Bu nedenle, aşağıdaki acil talepler uğruna mücadeleyi zorunlu ve kaçınılmaz gören tüm demokrat, ilerici güçleri, çeşitli biçimlerde yaratılabilecek acil eylem birliklerine de çağırıyoruz:

1- Her türlü işkenceye son verilmelidir.
2- İdamlar durdurulmalı, idam cezaları kaldırılmalıdır.
3- Siyasi tutukluları da kapsayan en geniş af çıkartılmalıdır.
4- Siyasi tutuklulara insanca yaşam koşulları sağlanmalıdır.
5- Kürt halkına karşı uygulanan her türlü baskı ve katliama son verilmelidir.
6- Halk kitleleri üzerindeki baskı ve kısıtlamalara son verilmeli, tüm siyasal faaliyetler serbest bırakılmalıdır.
7- Sendika hakkı, grev ve örgütlenme özgürlüğü, her türlü demokratik haklar tanınmalıdır.

Mücadele ve Örgüt Biçimleri

Devrimin siyasal hedefleri ile bunun elde ediliş biçim ve yöntemi arasında sıkı bir bağ vardır. Oluşturulan programın gerçekleştirilmesi ancak devrimle mümkündür. Bu yol, halklarımıza karşı savaş açan emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin hizmetindeki generaller cuntasınca çizilmiştir. Halklarımıza da düşen, onların bu karşı-devrimci savaşına kendi devrimci savaşlarını dayatmak olmalıdır.

Türkiye'deki faşist rejimin devrimle devrilip halkların devrimci-demokratik iktidarını amaçlayan bir siyasal programı gerçekleştirecek temel örgütlenme, Birleşik Direniş Cephesidir. Bunun dışında ne bir grubun tek başına, ve de bazı geçici eylem birlikleri etrafında programsız ve plansız bir araya gelmiş grupların siyasal iktidar sorununu çözmeleri mümkün değildir. İktidarı ele geçirmek, ancak yaratılacak cephenin uzun sürecek bir direniş mücadelesini örgütlemesi ile mümkündür. Bu ise, en basit iktisadi eylemlerden, barışçıl politik eylemlere süreç içinde karmaşık bir biçim alabilecek halklarımızın devrimci savaşımı ile mümkündür. Bu örgütlenme ve mücadele biçimleri, devrimi gerçekleştirecek olan yığınları aktif mücadeleye kazanma temelinde olmalıdır. Hayatın her alanında ve her düzeyde ortak savunma ve direnme komiteleri yaratmak, direniş birlikleri oluşturmak esas alınmalıdır.

Ne var ki, Cephenin oluşturulması ne kadar istenirse de kısa bir sürede gerçekleştirilemez. Fakat bu böyledir diye inisiyatifsiz kalmak, birlik yolunda zorunlu adımları atmamak, gerekli hazırlıkları yapmamak düşünülemez. Bu evrede işe bir Örgütleme Komitesi ile başlamak, bir zorunluluktur.

Örgütleme Komitesi, burada sunduğumuz Platformu birlik için olumlu bir yaklaşım olarak kabul eden tüm kişi, grup ve örgütlere açıktır.

Örgütleme Komitesi, bir anlamda hazırlık evresi de denilebilecek bu aşamada başlıca, oluşturulan Platformu diğer ilgililere sunmak ve katılımlarını sağlamak, Birleşik Direniş Cephesine temel olacak Platformunu çeşitli yayın faaliyetleriyle kamuoyunda tartışmaya sunmak ve benimsetmeye çalışmak, şimdiden anti-faşist mücadelenin içte ve dışta bazı zorunlu örgütlenmelerini ve dayanışma biçimlerini yaratmak, bu çalışmalara işleyiş kazandıracak bir tüzük hazırlamak görevlerini gerçekleştirecektir.

Örgütleme Komitesi, tüm anti-faşist kişi ve kuruluşları kapsayacak ve Cephe'ye nihai bir biçim verecek olan genel bir toplantıyı gerçekleştirerek görevini tamamlayacaktır.

Devrim, halklarımızın birleşik devrimci savaşımıyla zafere ulaşacaktır!

Ocak 1982

Örgütleme Komitesi

DEVRİMCİ YOL
T. Akçam

PKK
A. Öcalan

TEB
E. Türk

SVP

ÖRGÜTLEME KOMİTESİNE 20 Şubat 1982

Değerli Arkadaşlar,

Partizanı ilettiğiniz Çağrıyı, Platformu ve Mektubu aldık. Göndermiş olduğumuz mektubun muhatabı TKP/ML'dir. Biz çağrıyı bu temelde ele aldık. Sizinde bundan sonraki yazışma ve görüşmeleri bu temelde yürütmeniz gerekir. Eğer bu konuda bir sorun görüyorsanız bize iletin.

Bu belgeleri yönetici kademeye ilettik. Mektubunuzda belirttiğiniz süre içinde sonuçlanması mümkün değildir. Yetkili organın cevabı gelinceye kadar yürüteceğiniz faliyetleri olumlu görürsek destekliyeceğiz. Ayrıca bu konuda çıkan veya çıkabilecek belgeleri ve gelişmeleri bize iletirseniz sağlıklı bir sonuca varmamıza yardımcı olacaktır.

Devrimci Selamlar
TKP/ML YDB adına
Metin Cansız

TKP(ML) **TEMSİLCİLİĞİNE:**

Halklarımızın devrim mücadelesini yürütmek için faşizme karşı bir Birleşik Direniş Cephesi oluşturulması amacıyla bir toplantının düzenlenmesi doğrultusunda tarafımızdan yapılan Çağrıya verdiğiniz olumlu cevabı aldık. Cevabınızın olumlu olduğu bizleri sevindirdi. Açıktır ki, bu durum, halklarımızın kurtuluş mücadelesi için de sevindirici bir gelişmedir.

Düzenlemek istediğimiz toplantının -eğer çok ciddi ve önemli engeller çıkmazsa- Mayıs ayının üçüncü haftası içinde yapılacağını bildiririz. Yapmış olduğumuz Çağrıda öngörülen süreye bakılırsa, şimdikinin geç bir süre olduğu görülecektir. Ancak bizi böyle bir gecikmeye iten iki önemli neden var. Birincisi, böyle bir toplantıya katılmak isteyen örgütler, henüz kendi hazırlıklarını yeteri kadar tamamlayamamışlardır ve kendi örgüt toplantılarını bu süreçte yapmaktadırlar. Bu nedenle, bizden, kendilerine biraz süre tanınmasını istemektedirler. İkincisi, yapılacak toplantının seviyeli bir toplantı olması, oluşturulacak cephenin Program, Tüzük ve Çalışma Tarzı üzerine kapsamlı ve sistemli bir tartışma yaparak belli sonuçlara varması amaçlanmaktadır. Bu nedenle, toplantıya katılan örgütlerin tüm bu konularda kendi çalışmalarını yaparak, toplantıya hazırlıklı ve belli bir görüşe sahip olarak gelmeleri gerekmektedir. Bunun için de, katılacak örgütlere belli bir süre tanınması gerekli olmuştur. Bu iki nedenden dolayı yapacağımız toplantı biraz geç kalmış olsa da, yapılacak bu tür çalışmaların sonuçlarının toplantınız açısından yararlı olacağı inancındayız.

Çağrıyı yapan örgütler dışında toplantıya katılma doğrultusunda bizlere yanıt veren örgüt ve çevreler şunlardır: TKEP, THKP-C (Acilciler), PARTİZAN, İŞÇİNİN SESİ, KAWA (KPSK) Ayrıca çağrımıza olumlu yada olumsuz cevabını hala iletmemiş olan örgütlerde vardır.

Toplantının kesin günü ve yeri, sizin toplantıya katılmanızı sağlayacak bir biçimde, sözlü veya yazılı olarak, tarafımızdan daha sonra size bildirilecektir. Toplantının önemi ve içinde yaşadığımız süreç, ortam dikkate alınırsa, kesin tarih belirtme konusunda en doğru çözümün bu olduğu görülecektir.

Toplantının tartışıp, çözüme ulaştıracağı konular hakkında örgütünüzün açık görüşlerini ve önerilerinizi sistemli bir biçimde toplantıya getirmenizi ve devrimci çalışmalarınızda başarılı olmanızı diler devrimci selamlarımızı yollarız.

30 Mart 1982

ÖRGÜTLEME KOMİTESİ